

HỘI THỨ BỐN MƯƠI BA PHONG VÂN TẾ HỘI

Sáng hôm đó, trời quang mây tạnh người ta chỉ cảm thấy mát mẻ dễ chịu, chứ không ai thấy giá lạnh cả. Trên bãi đất rộng chừng mấy chục trượng đang có một đám người đứng xếp hàng đôi.

Lôi Vân rất lấy làm hổ thẹn và nghĩ bụng:

- Ta đã làm một Lục Lâm Minh Chủ mấy tháng rồi mà vẫn không quen biết mấy người.

Lúc ấy khung cảnh yên lặng như tờ, cả đôi bên không ai nói năng gì hết đều đứng yên và hình như đang đợi chờ cái gì thì phải.

Thiên Nam phu nhân cau mày lại, với đôi mắt rất sáng ngắm nhìn những người mới của đối phương.

Lôi Vân sức nghĩ tới một việc, bụng bảo dạ rằng:

- Xưa nay người trong giới lục lâm vẫn có tiếng là như một châu cát, nhưng bây giờ xem tình hình của họ biểu hiện thì rất có ngăn nắp và trật tự lắm, chắc thế nào cũng có một người có hùng tài đại chí lãnh đạo chúng. Người đó là ai thế ?

Nghĩ tới đó chàng đưa mắt nhìn Y Dư Huy với Lãnh Như Băng một lượt, rồi nghĩ tiếp:

“Tuy hai người này võ công cũng khá cao siêu, nhưng họ làm gì đủ tài lãnh đạo anh hùng của lục lâm như thế ? Vậy người đó là ai ?”

Lúc ấy chàng lại bỗng phát hiện một việc rất khác thường. Xưa nay Xích Mi Môn vẫn tự cho mình là đứng đầu nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, nhưng bây giờ lớp người đứng đầu lại là môn hạ của Lê Hoa Môn ăn mặc toàn đỏ.

Nghĩ đến Lê Hoa Môn, chàng sức nghĩ tới Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc, chàng đưa mắt tìm kiếm trong đám đông của đối phương, nhưng không thấy hình bóng nàng đâu hết, không những nàng ta, mà cả Xú La Sát cũng vắng mặt nốt.

Thiên Nam Tứ Kiếm khách là những người rất hào phóng và nóng nảy, bắt họ đứng yên ở đó mà đợi chờ như vậy họ đã cảm thấy khó chịu rồi, nhưng vì Thiên Nam phu nhân còn chưa ra lệnh, nên dù đứng trước mặt kẻ thù là Xích Mi Môn mà họ vẫn phải cố chịu nhịn, không dám ra tay tấn công ngay.

Đằng xa bỗng có một tiếng hú rất thánh thót vọng tới.

Mọi người chỉ thấy hoa mắt một cái, trong đấu trường đã có ba người xuất hiện luôn, người nào người nấy nhìn cả vào ba người đó.

Thiên Nam phu nhân hôn hử vô cùng, tiến lên một bước với giọng rất nhu mì hỏi:

- Có phải ba vị tiền bối đến đây để chủ trì công đạo đây không ?

Bọn Tam Tuyệt Nhị Quân nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói như vậy đều xúc động vô cùng. Vì chúng thấy Giang Hồ Tam Kỳ xuất hiện ở nơi đây không phải là để giúp Lôi Vân.

Trung Nhạc Chi Chủ đứng ở giữa quảng trường chấp tay chào xung quanh một vòng, rồi lớn tiếng nói:

- Âu Dương Tử bất tài, lần này dẫn Lục huynh và Kỳ Tăng tới đây mục đích là hóa giải vụ ân oán này.

Y Dư Huy lạnh lùng đỡ lời:

- Hiện giờ người trong võ lâm ai chẳng biết Lôi Vân là giai đồ của các hạ...

Âu Dương Tử cười khẩy một tiếng, ngắt lời Y Dư Huy và nói tiếp:

- Phải, vì thế mà lão phu đã không quản ngại nghìn dặm xa xôi tới đây để giảng giải sự hiểu lầm rất phức tạp này. Lôi Vân, con ra đây !

Lôi Vân thấy sư phụ gọi liền rùng mình đến thót một cái, cố nén sự kích động và làm ra vẻ rất an nhàn thủng thẳng bước ra giữa quảng trường.

Trung Nhạc Chi Chủ liền quát bảo:

- Con lấy cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại đem ra đây cho sư phụ.

Mọi người rất ngạc nhiên, vì Lôi Vân trong người có cuốn bí kíp này, trước kia không ai hay biết cả, nhưng hai ngày trước đây, người trong giới Hắc đạo đã hay biết hết tin này rồi.

Sự kiện này đủ chứng minh Lôi Vân không phải là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm người cùng truyền thụ cho. Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân cùng bầu cử Lôi Vân làm Lục Lâm Minh Chủ là toàn vì những sự hiểu lầm mà nên.

Hiện giờ việc mà chúng muốn giải quyết ngay là cái cớ hết lý kỳ của các vị lúc lâm hào kiệt ở chân núi Vân Mộng vào đêm hôm kia.

Lẽ tất nhiên, việc này muốn giải quyết chỉ có một cách là thù máu trả bằng máu thôi. Các nhân vật có liên quan với lục lâm đều tin tưởng Lôi Vân đã giết chết những lục lâm hào kiệt ấy nên ai trông thấy Lôi Vân vừa xuất hiện cũng tức giận khôn tả.

Lúc này mọi người thấy Lôi Vân lấy cuốn bí kíp da người ra, các nhân vật của lục lâm lại càng chứng thực lời đồn hai hôm trước Lôi Vân chỉ là người có cuốn bí kíp này thôi, chứ không phải là đồ đệ của Tam Tuyệt Nhị Quân thật sự.

Mọi người đã biết Lôi Vân không phải là môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân, ai nấy cũng rất yên tâm, vì có trả thù Lôi Vân cũng không phải lo ngại môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân thù mình nữa.

Môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn cũng cảm thấy tức giận. Chúng tựa như phát giác là chúng đã bị lừa mà tức giận vậy.

Trong đám đông liền có sáu người xông ra. Lôi Vân ngừng đầu lên nhìn, thấy sáu người ấy đều lạ mặt cả, nhưng chàng vẫn biết những người lạ mặt này đều là những kẻ rất có tên tuổi trên giang hồ, chứ không phải những người lạ mặt thường đâu.

Chờ sáu người nọ đứng yên rồi, Lôi Vân lớn tiếng cười và nói:

- Bây giờ quý vị đã biết rõ nguyên nhân rồi, thì việc mà chúng ta cần giải quyết ngay tại đây. Là mối thù hận giữa Vân mỗ với các vị thôi.

Bên Thiên Nam phu nhân đứng đã có ba người bước ra. Ba người này chính là La Phù Tam Kiếm, những người kính phục Lôi Vân nhất.

Khi ba người đó tới gần Lôi Vân, Đoàn Mộc Châu liền rỏ tai chàng khẽ nói:

- Sáu người này là thủ hạ của Thiết Diện Kim Kiếm, đều là những kẻ chuyên môn hà hiếp lương dân và chuyên làm những việc tai ác.

Nghe thấy Đoàn Mộc Châu nói như vậy, Lôi Vân liền trợn tròn xoe đôi mắt lên và lộ sát khí ngay.

Y Dư Huy hơi quay người lại, cầm chiếc thiết quai ở trong tay một tên đồng bọn và bỗng chống xuống đất một cái rồi mới tiến lên cười the thé nói:

- Hãy khoan đã ! Bây giờ ra tay đấu với nhau như vậy còn sớm quá !

Một người trong bọn sáu người kia bỗng đỡ lời:

- Y đại ca, chúng tôi phải trả thù hộ đại ca của chúng tôi đã bị y giết chết mới được.

Y Dư Huy hỏi lại:

- Với sáu người các người liệu có địch nổi Lôi Vân không ?

Lôi Vân tức giận khôn tả, nhận thấy Y Dư Huy nói như thế là có ý muốn khiêu khích. Quả nhiên sáu người nọ nghe thấy Y Dư Huy nói xong liền đồng thanh quát lớn:

-Muốn báo thù cho đại ca, chúng tôi dù có bị chết ngay tại chỗ, chúng tôi cũng không từ chối.

Sáu người ấy đồng thời lui về phía sau một bước và cùng rút khí giới ra. Chàng vừa để ý nhìn khí giới của chúng mà suy tính thầm:

“Trường kiếm, đoản kiếm, đại đao ... không một tên nào dám dùng tới khí giới dưới hai thước cả, đủ thấy công lực của chúng cũng tầm thường thôi. Nhưng còn một tên cầm đoản kiếm ...”

Chàng thấy trong bọn chúng chỉ có một tên cầm đoản kiếm, nên chàng đặc biệt chú ý nhìn tên đó hai ba lượt, thấy y râu ria xồm xoàm, hai bên huyệt thái dương gồ cao, rõ ràng là nội gia hảo thủ.

Trung Nhạc Chi Chủ trợn ngược đôi lông mày kiếm lên và hỏi Lôi Vân rằng:

- Vân nhi, nếu đối phương quần ẩu thì con sẽ đối phó bằng cách nào ?

Lôi Vân nhìn Trung Nhạc Chi Chủ, mặt lộ vẻ cảm động đáp:

- Giết !

Tuy Trung Nhạc Chi Chủ chưa nghe thấy tiếng nói của Lôi Vân, nhưng cứ xem sắc mặt của chàng ông ta cũng hiểu ý của chàng như thế nào rồi. Ông ta liền thở dài một tiếng và nói:

- Tuy chúng ta là thầy trò với nhau, nhưng dưới hoàn cảnh này, sư phụ cũng không có cách gì ngăn cản con ...

Ông ta đang nói thì trong đám đông đã có ba đại hán nữa bước ra, đứng vào đám sáu người kia và một tên trong bọn đã quát lớn:

- Đừng có giả từ bi với nhau nữa, rõ ràng là người cùng bọn. Để chúng ta giết chết Lôi Vân rồi, xem người có còn kịp xen tay vào.

Trung Nhạc Chi Chủ là người rất tốt nhẹn, nghe thấy tên đó nói như vậy cũng phải cả giận. Lôi Vân càng tức giận thêm, liền rút kiếm ra định tiến lên.

Y Dư Huy bỗng nghĩ ra một kế liền tùm tùm cười và thủng thẳng nói:

- Phải ! Âu Dương tiên sinh đã nhìn nhận là không có cách gì ngăn cản Lôi Vân rồi.

Y vừa nói vừa tỏ vẻ rất đắc chí nhìn Trung Nhạc Chi Chủ một cái.

Trung Nhạc Chi Chủ giận dữ đáp:

- Phải !

Y Dư Huy càng tỏ vẻ hơn hởi thêm, vừa cười khẩy vừa nói tiếp:

- Như vậy là tiền bối không cản trở y và cũng không giúp y nữa phải không ?

Nghe thấy Y Dư Huy nói như vậy, Âu Dương Tử mặt liền biến sắc. Ông ta biết rõ ý nghĩ của Y Dư Huy, liền toát mồ hôi ra, mặt lộ vẻ rất do dự.

Y Dư Huy không đợi chờ Âu Dương Tử trả lời, đã vội quay người lại nói với Thiên Nam phu nhân rằng:

- Thiên Nam môn với bốn môn thù sâu như bể phải không ?

Thiên Nam phu nhân giận dữ đáp:

- Phải !

- Nếu vậy ngày hôm nay chúng ta phải giải quyết mối thù ấy chứ ?

Phu nhân tiến lên một bước đáp:

- Muốn các người trả nợ bằng máu.

Y Dư Huy cười the thé, rất đắc chí đáp:

- Về việc của bốn môn chỉ là chuyện nhỏ thôi, nếu phu nhân khoan hồng đại lượng thì hãy đợi chờ giây lát, bốn môn rất vui lòng đơn phương giải quyết việc này. Hà hà...

Phu nhân ngăn người ra suy nghĩ:

“Y bảo đợi chờ giây lát ư ? ...”

Y Dư Huy cười khẩy nói tiếp:

- Ý của Y mõ là việc của phu nhân với việc của Lôi Vân nên chia ra làm hai.

Lôi Vân không sao nhịn được, quát lớn:

- Họ Y kia, người đừng múa mồm múa mép nữa. Lôi Vân là nam nhi đại trượng phu, việc gì của ta, ta sẽ tự giải quyết lấy không cần phải ai giúp ta cả.

Triệu Thiếu Vân vừa khóc vừa chạy ra nói:

- Vân đại ca, một mình đại ca địch sao nổi nhiều người...

Nói tới đó nàng đã tiến tới gần Lôi Vân. Thấy nàng nói như vậy Lôi Vân cũng mũi lòng, liền giơ tay ôm lấy người nàng. Triệu Thiếu Vân vừa khóc vừa nói tiếp:

- Để tiểu muội giúp đại ca ...

Y Dư Huy cười khẩy xen lời nói:

- Có ai ngăn cấm cô nương đâu ? Hề hề ...

Y quay đầu lại nói với Giang Hồ Tam Kỳ:

- Âu Dương tiên sinh còn chưa trả lời câu nói ấy của Y mỗ. Hề hề ...còn Giang Nam Hiệp Cái với Thiên Mục Kỳ Tăng, nếu Lôi Vân lâm nguy, hai vị có ra tay không ?

Giang Nam Hiệp Cái và Thiên Mục Kỳ Tăng đều tức giận quát lớn:

- Người nói như thế là nghĩa lý gì ?

Hai người chưa nói dứt, Triệu Thiếu Vân đã khẽ thét một tiếng. Giang Nam Hiệp Cái liền biến sắc mặt, đưa mắt nhìn, thấy Lôi Vân đang đưa Triệu Thiếu Vân đi tới trước mặt Thiên Nam phu nhân.

Giang Nam Hiệp Cái rất cưng người đệ tử duy nhất này, thấy thế vội tiến lại gần, đã thấy Triệu Thiếu Vân nước mắt nhỏ ròng và người mềm nhũn, đã chết giấc rồi.

Nhất thời ông ta ngạc nhiên nhìn Lôi Vân đứng thờ người ra như tượng gỗ không cử động được, vì ông ta không hiểu cử chỉ ấy của Lôi Vân có dụng ý gì ?

Lôi Vân ẵm Triệu Thiếu Vân đi tới trước mặt Thiên Nam phu nhân khẽ đặt nàng ta xuống đất và nói:

- Vân muội bị tiểu bối điểm huyết ngủ, xin phu nhân trông nom hộ.

Nói xong, chàng quay người lại đi tới trước mặt Trung Nhạc Chi Chủ quỳ xuống, không sao nhịn được, nước mắt đã chảy ra như suối và nói:

- Thưa sư phụ, xin thứ lỗi cho đồ đệ bất hiếu ...

Nói tới đó chàng đã đứng ngay dậy, cử chỉ của chàng khiến cho người của đôi bên đều thắc mắc không hiểu.

Trung Nhạc Chi Chủ với Thiên Nam phu nhân lại càng gây cần thêm.

Tuy thái độ của Lôi Vân rất thất thường, nhưng vẻ mặt của chàng lại rất cương quyết, chàng rút trường kiếm ra, trợn mắt lên nhìn mọi người một lượt, rồi bỗng ngừng mặt lên trời rú một tiếng thực dài, tiếng rú của chàng làm cho ai nấy đều phải chấn động tâm thần.

Chưa dứt tiếng rú, Lôi Vân đã múa kiếm lên thành một cái cầu vồng bạc, rồi hăng hái nói tiếp:

- Nếu có ai giúp tôi, trước khi người đó chưa ra tay thì tôi đã tự tử chết liền. Năm xưa xảy ra bao nhiêu chuyện lòi thoi rắc rối đều do một ý niệm của tôi mà nên, bây giờ tôi đã biết kẻ thù của ông tôi vẫn còn ở trên trần gian này, nên tôi không muốn nhờ ai báo thù hộ tôi cả. Bây giờ tôi là tôi, tôi không muốn mượn sức của một người nào để giải quyết mối thù oán của tôi.

Trung Nhạc Chi Chủ nghe chàng nói như vậy mặt liền biến sắc ngay.

Y Dư Huy lại càng đặc chí thêm.

Ba đại hán áo trắng không biết tên, đứng ở phía sau Thiên Nam phu nhân bỗng phi thân ra đồng thanh hỏi:

- Như thế sao được ?

Lôi Vân nhìn ba người đó với vẻ mặt rất cảm động, nhưng trong lòng lại rất run sợ và nghĩ bụng:

“Sư phụ lượng thứ cho con !”

Nhưng mồm chàng lại lớn tiếng nói:

- Bất cứ là ai cũng không thể nào giúp được tôi, kể cả ân sư của tôi.

Mọi người nghe thấy chàng nói như thế đều ngẩn người ra.

Y Dư Huy càng đặc chí thêm, cười luôn mồm, tiến lên đỡ lời:

- Lôi Vân người có chí khí đấy, hì hì, có chí khí đấy ! Lát nữa thế nào chúng ta cũng dùng tang lễ Thiên Hạ Lục Lâm Minh Chủ để hậu táng người, hà hà, để anh linh của người được yên nghỉ.

Lôi Vân cười khẩy đáp:

- Nói tóm lại người an táng ta sẽ không phải là người.

Chàng chưa nói dứt mặt đã lộ sát khí và đã rút trường kiếm ra rồi và chỉ thấy chàng khẽ nhún vai một cái, đã phi thân tới trước mặt Y Dư Huy múa kiếm nhắm mặt đối phương đâm luôn.

Y Dư Huy không ngờ đối phương vừa ra tay đã đối phó với mình trước, y vội giơ gậy thiết quài rất nặng nề lên chống đỡ.

Nói thì chậm, sự thể xảy ra rất nhanh, kiếm của Lôi Vân mới tấn công đến giữa đường, thì chàng bỗng thu kiếm thế lại, thân kiếm trầm xuống một nửa rồi lại bật ngay lên.

Sau một tiếng kêu la thảm khốc, Lôi Vân mới sử dụng có một thế đã chặt đứt được một cánh tay phải của Y Dư Huy, cả cánh tay lẫn cây thiết quài rất nặng nề bị hất lên trên cao hơn trượng và rơi xuống đất kêu đến “bùng” một tiếng.

Y Dư Huy sắc mặt nhợt nhạt, vội lui về phía sau không sao chịu đựng nổi ngồi phịch xuống đất, nhưng y vẫn cố nhin đau, mà giơ tay trái lên, với giọng khàn khàn nói:

- Tiến lên !

Chín người nọ đã giận dữ múa khí giới xông lại tấn công Lôi Vân như điên như khùng.

Chỉ thấy Lôi Vân nhún vai một cái, người đã phi lên trên không và như hồ điệp xuyên hoa ở trong đám đông xuyên đi xuyên lại, kiếm ở trong tay phải của chàng cứ tuần tự như tiến mà tấn công liên tiếp, còn tay trái thì chàng đập ba ngón tay lại, chỉ chỉ điểm điểm, giở thế “Tam Chỉ Chấn Thiên” tuyệt học ghi trong cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân ra đối phó.

Các môn hạ của Khô Cốc Môn thấy thế đều kinh ngạc, và trong đám đông đã có sáu bảy người mặc quần áo màu vàng đã phi thân tiến tới giữa đấu trường. Họ đều là môn hạ của Khô Cốc Môn. Vì họ thấy Lôi Vân xử dụng tuyệt kỹ bất truyền của sư môn mình nên họ nổi giận mà không suy nghĩ gì hết, nhảy ngay ra gia nhập chiến đấu luôn.

Nhất thời đao quang kiếm ảnh làm loé mắt mọi người, mà hình như cả trời đất cũng bị biến sắc nốt.

Trung Nhạc Chi Chủ với Thiên Nam phu nhân các người thấy thế trên trán đều toát mồ hôi lạnh ra như tắm, trong lòng lo ngay ngáy, trố mắt lên nhìn thẳng vào đấu trường. Các người chỉ lo âu sông thôi chứ không ai dám nhảy vào trong đấu trường giúp Lôi Vân một tay, vì sợ chàng thi hành lời hứa mà tự tử ngay tại chỗ có phải là nguy tai không?

Tuy lúc này Lôi Vân vẫn còn thắng thế, nhưng các người đều biết rõ đó chỉ là tạm thời thôi. Bọn tà đạo đã tức hận Lôi Vân vô cùng khi nào chúng lại chịu để Lôi Vân đắc thắng ?

Vì lời thề của Lôi Vân mà làm choo quần hùng đều phải thúc thủ không dám tiến lên.

Đến lúc này Giang Nam Hiệp Cái mới biết rõ dụng ý của Lôi Vân tại sao chàng lại ra tay điểm huyết Triệu Thiếu Vân như vậy. Đồng thời, ông ta đã tưởng tượng Lôi Vân mình đầm máu, đang mơ mơ màng màng đứng trước mặt mình. Ông ta liền nghĩ bụng:

“Sao ta lại không cứu y được ?”

Tính của Hiệp Cái nghĩ gì là làm nấy, nên ông ta vừa nghĩ tới đó, đã nhún chân phi thân lên ngay.

Ngờ đâu, bỗng có một cái bóng trắng nhanh như điện chớp nhảy tới trước mặt ngăn cản Hiệp Cái, không cho ông ta nhảy vào trận đấu để cứu viện Lôi Vân. Hiệp Cái vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay người đó là Trung Nhạc Chi Chủ Âu Dương Tử.

Âu Dương Tử hét lớn:

- Chả lẽ Triệu Ký huynh muốn Lôi Vân tự tử ?

Hiệp Cái cũng giận dữ nói át giọng:

- Chả lẽ thấy chết mà không cứu ?

Trung Nhạc Chi Chủ rùng mình đến phát một cái và mới biết mình đã thất thường, vội trấn tĩnh tâm thần và lạnh lùng đáp:

- Triệu Ký huynh nhẫn nại một chút ! Hà ! Đệ biết rõ cá tánh của tiểu đồ lẫm. Y rất ương ngạnh, nói gì làm nấy, dù phải vãi máu ra tại chỗ, y cũng không thay đổi ý kiến bao giờ.

Ông ta vừa nói tới đó thì trong đấu trường đã có tiếng kêu la thảm khóc nổi lên. Một đại hán mặc áo xanh đã như chiếc điều đứt dây bay tung ra bên ngoài.

Trung Nhạc Chi Chủ đưa mắt nhìn về phía trận đấu, mặt liền biến sắc ngay, vì thấy trong trận đấu toàn những đầu người lồ nhố, số người đông đến nỗi không sao đếm xuể được. Lúc ấy ông mới biết môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn đều đã nhảy vào trong trận đấu cả rồi.

Ông ta để ý nhìn Lôi Vân, thấy chàng không còn dũng mãnh như trước nữa.

Người dù sao vẫn là con người. Cổ nhân đã nói: “Lưỡng quyền nan địch tứ thủ”, dù Lôi Vân tuổi trẻ và tráng kiện đến đâu, Sinh Tử Huyền Quan đã đả thông đi chẳng nữa, cũng không sao địch nổi một lực lượng hùng hậu và đông đảo đến như thế được.

Vả lại, thế công của đối phương chỉ có ngày một tăng cường, còn công lực của Lôi Vân thì càng lúc càng giảm sút dần.

Lúc này người của Lôi Vân đã ướt đầm như tắm, đầu tóc bù rối khí giới ở bốn mặt tám phương làm cho chàng loé mắt, không còn trông thấy rõ gì hết, tiếng hò hét kêu la như sấm động làm cho thính giác chàng thất linh.

Lôi Vân bỗng cảm thấy cánh tay trái đau nhức, vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay sáu người xông vào tấn công chàng trước tiên, tay cầm khí giới ngắn, đang xông xáo tới gần.

Sau một tiếng kêu “xoẹt” Lôi Vân lại cảm thấy phía sau có tiếng kinh phong lấn át tới. Chàng vội nhảy sang bên trái để tránh né, nhưng bên đó đã có sẵn hai thanh trường kiếm đợi chờ như vậy chàng còn tránh né sao nổi, nên chàng thét lớn một tiếng, vội vận chân khí bao vây khắp mình mẩy, quay người một vòng, múa út trường kiếm thành một đường bánh xe, liền có tiếng kêu la thảm khóc nổi lên tức thì.

Trong tiếng kêu la thảm khóc đó có cả tiếng kêu của Lôi Vân. Thì ra sau lưng chàng đã bị đâm trúng một nhát kiếm, vết thương dài chừng một thước máu tươi chảy ra như suối, khiến người chàng như nhuộm máu đào vậy.

Chàng tự biết không sao cầm cự được nữa, Thiên Nam phu nhân bỗng tiến lên một bước lớn tiếng nói:

- Lúc này không đến ơn đức còn đợi chờ tới bao giờ nữa ?

Trung Nhạc Chi Chủ với các người đang do dự, bỗng nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói như vậy, đã biết lời nói đó của phu nhân ám chỉ gì rồi.

Lúc ấy trong vòng chiến bỗng có tiếng quát tháo nổi lên:

- Đừng ai vào giúp tôi, tôi đã nói như thế nào là phải làm đúng như thế đấy.

Giọng nói đó khác hẳn, không ai dám tin đó là giọng nói của Lôi Vân.

Mọi người đang hăng hái nhảy vào trợ giúp, bỗng nghe thấy Lôi Vân nói như vậy, không khác gì một chậu nước lạnh đổ vào đầu, nên không ai dám tiến lên nữa.

Trung Nhạc Chi Chủ để ý nhìn vào trận đấu thấy những người bị Lôi Vân đả thương hầu như toàn là môn hạ của Xích Mi Môn, nên ông ta mới vỗ lể hai chữ “ơn đức” mà Thiên Nam phu nhân vừa nói.

Thì ra lúc ấy Lôi Vân rất khổ tâm, một mặt chàng phải giải quyết thù oán của mình, một mặt lại phải báo thù cho Thiên Nam phu nhân. Vì Y Dư Huy đã nói “giải quyết xong mối oan cừu với Lôi Vân rồi, lúc ấy Xích Mi Môn mới tuân theo lời thề mà giải quyết thâm thù cũ với Thiên Nam phu nhân”. Vì vậy, Lôi Vân muốn nhân lúc này tiêu diệt thực lực của Xích Mi Môn được phần nào hay phần nấy, để lát nữa Thiên Nam phu nhân dễ đối phó hơn.

Lôi Vân đã có ý định như vậy, chàng lại còn sợ Thiên Nam phu nhân nhảy vào trợ giúp mình, như vậy có khác gì việc làm của chàng sẽ không có giá trị, nên chàng mới phải nói át giọng trước để Thiên Nam phu nhân không sao tham gia trận đấu được. Có thế mới bảo tồn được thực lực cho Thiên Nam môn để lát nữa mới dư sức đối phó với Xích Mi Môn.

Nếu việc này kết liễu rồi mà Xích Mi Môn không nghĩ gì đến đạo nghĩa, hội cùng Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn cùng các nhân vật trong tà đạo vây đánh Thiên Nam Kiếm Môn, thì lúc ấy Giang Hồ Tam Kỳ có ra tay giúp Thiên Nam Kiếm Môn cũng không ai phê bình được Giang Hồ Tam Kỳ.

Vietkiem.com